

MYSLELI SI, ŽE SÚ V BEZPEČÍ. BOL TO OMYL.

ANGELA MARSONSOVÁ

POLÁMANÉ KOSTI

ikar

ANGELA MARSONSOVÁ

POPLÁMANÉ KOSTI

MYSLELI SI, ŽE SÚ V BEZPEČÍ. BOL TO OMYL.

Preložila Martina Šturcelová

IKAR

Angela Marsons
BROKEN BONES

Copyright © Angela Marsons, 2017
First published in Great Britain in 2017
by Storyfire Ltd trading as Bookouture.
Translation © 2020 by Martina Šturcelová
Jacket design © 2020 by Diana Delevová
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Broken Bones
(Bookouture, an imprint of StoryFire Ltd.,
United Kingdom, 2017) preložila Martina Šturcelová.
Redigovala Ľubica Janeva.
Obálku navrhla Diana Delevová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2020
ako svoju 1 586. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-7076-3

Túto knihu venujem dedkovi Fredovi Walfordovi,
o ktorého sme prišli veľmi skoro.

Škoda, že som ťa nepoznala lepšie.

Black Country. Vianoce

Lauren Goddardová sedela na streche trinásťposchodového vežiaka. Zimné lúče slnka dopadali na jej nahé chodidlá, ktoré viseli ponad okraj. Chladný vánok jej narážal do rozochvených prstov.

Pred rokmi nainštalovali na strechu ochranné mreže, pretože z nej skočil otec siedmich detí. Lauren ešte v jedenástich ukradla v obchode štiepacie kliešte a vytvorila si prístup na úzku rímsu, kam chodila premýšľať. Videla odtiaľ celú nádheru Clentských kopcov a aspoň na chvíľu zabudla na vlhkú, špinavú realitu rovno pod sebou.

Po jarnom upratovaní v pekle končili ľudia v Hollytree. Problémové rodiny z celej westmidlandskej oblasti vykazovali súdy z ostatných sídlisk a posielali ich tam. Bolo to dokonale vyhnanstvo. Susedia si zakaždým vydýchli, keď taká rodina odišla. Nikoho nezaujímalo kam. Stačilo, že bola preč. Do taviaceho kotla tak postupne pribúdali ďalší a ďalší.

Hranicu okolo sídliska prekračovali policajti iba málokedy. Sexuálni násilníci, zneužívatelia malých detí, zloději aj spoločensky problematické rodiny žili spolu v jednom okruhu pôsobnosti a polícia ich strážila zvonku.

Dnes však všade vládol pokoj, akoby bežné aktivity, ako krádeže, znásilnenia a obťažovanie, na chvíľu ustali, pretože boli Vianoce. Omyl. Všetko pokračovalo po starom, ibaže s príhovorom kráľovnej v pozadí.

Laurenina matka sa motala po pochmúrnom byte s pohárom džinu v ruke. Sviatočnú príležitosť si pripomínala iba reťazou na stromček, ktorú mala chaoticky omotanú okolo krku. Takto vyzdobená sa vytackala z obývačky a šla si do kuchyne doliať.

Lauren nečakala darček ani pranie. Raz doma spomenula, ako sa jej kamaráti tešia na Vianoce a radujú sa z darčiekov, smejú sa pri večeri, vyberajú čokolády z ponožík na kozuboch.

Jej matka sa nahlas rozrehotala a spýtala sa dcéry, či túži po takých Vianociach.

Lauren nevinne prikývla.

Žena prepla televízor na kanál Hallmark a zahučala, aby si to teda užila.

Vianoce pre Lauren nič neznamenal, no aspoň mala toto. Vlastný kúsok neba. Bezpečné miesto. Únik.

Prvý raz sa tu ukryla, keď mala sedem a jej matka po-behovala po byte rozzúrená ako býk.

Zo štyroch detí jej súd nechal iba Lauren. Aké šťastie. Alebo skôr smola.

Odkedy jej matkin opilecký priateľ začal strkať ruky do rozkroku a hladiť ju po vlasoch, chodievala na strechu čoraz častejšie. Matka ho zlostne odtiahla a vrieskala, aby jej nekazil dôchodkový plán. V deviatich rokoch tomu Lauren ešte nerozumela, dnes už áno.

Na šesťnásty narodeniny sa sem prišla vyplakať, keď jej mama predstavila rodinný biznis aj pasáka Kaia Lorda.

Bola tu takisto pred dvomi mesiacmi. Vtedy si ju našiel. Skríkla naňho, aby vypadol.

Netúžila po záchrane. Bolo neskoro.

Mala iba šesťnásť a už bolo neskoro. Dočerta.

Často snívala, aké by asi bolo odovzdať sa do objatia

vetra. Predstavovala si, ako sa vznáša sem a tam, nežne ako zatúlané vtáčie pierko, a padá na zem. Uvažovala o pocite beztiaže vlastného tela i mysle.

Zhlboka sa nadýchla a vydýchla. O pár minút mala nastúpiť do práce. Zákazníkov nič neodradí. Hustý dážď so snehom ani Vianoce. Obchod vtedy síce neprekvital, no ani úplne neutíchol. Nikdy.

Nepočula, ako sa otvorili dvere na streche a niekto k nej vykročil.

Nevidela ruku, čo ju potisla.

Zbadala iba zem, ktorá sa k nej približovala.

1. kapitola

„Uľahuješ si zo mňa?“ zvríesla Kim na prístrojovú dosku svojho jedenástročného golfa. „To fakt?“ Ešte raz otočila kľúčikom v zapalovaní.

Chabá nádej, že výbuch jej zlosti by mohol prebrať auto k životu, zhasla spolu s batériou, ktorá posledný raz bolestivo zakašľala.

Kim ostala chvíľu sedieť a počúchala si dlane. V podstate by ju to nemalo prekvapovať. Golf stál na parkovisku od siedmej ráno v teplotách pod mínus dva stupne a na plánovanie pomsty mal celých štrnásť hodín.

„Chod' dopekla,“ zahundrala a otvorila dvere.

Vedela, že sa musí vrátiť na stanicu a zavolať si taxík. Dokázala si živo predstaviť spokojný výraz na Jackovej tvári. Pri odchode sa naňho totiž zaškerila, keď sa neúspešne snažil dostať súvislé slovo z opilca, ktorý sa považoval za Santa Clausa. Chlapík meškal dva týždne, no bol neoblomný.

V duchu sa pripravovala na škodoradostný úškrn a vykročila k dverám.

Tie sa vzápätí otvorili a vyrútili sa z nich dvaja policajti v uniformách. Jeden ďalej utekal, druhý na sekundu spomalil a ospravedlnil sa.

„Prepáčte, madam, na diaľničnom výjazde sa zrazilo päť áut.“

Kim chápavo prikývla a ustúpila.

Muži nasadli do vozidla, zapli maják a vyštartovali z parkoviska. Cestou zrejme nenatrafia na odpor, hoci bola sobota večer. Väčšina rozumných ľudí určite doma pozerala televíziu s teplým nápojom v ruke, rovnako ako kolegovia z jej tímu. Pôvodne dúfala, že aj ona sa toho čoskoro dočká. Prekliate auto.

Barney si, našťastie, po poslednej prechádzke užíval teplo plynového kozuba u Charlieho. Sedemdesiatročný sused pomáhal Kim, keď mala dlhé dni v práci, a staral sa o Barneyho.

O chvíľu po teba prídem, kamoš, prisľúbila v duchu a rozhýbala sa.

Odrazu zbadala neznámu siluetu opretú o múr. Zamračila sa. Pripadala jej povedomá. Určite sa mýlim, pomyslela si a ostražito pristúpila bližšie. Rozrušení policajti si postavu ukrytú v rohu predtým nevšimli. Mali vlastné starosti.

Kim odrazu prestala vnímať vonkajšiu teplotu, pretože jej krv stuhla v žilách.

„To nie,“ šepla a spravila dva kroky vpred. „Doriti,“ zahrešila, len čo sa ocitla pod svetlom.

2. kapitola

Kelly Rowová kráčala po Tavistock Road. Potrebovala, aby ju bolo vidieť, no zároveň sa vyhýbala snehovým vločkám, ktoré padali čoraz hustejšie. Doslova do nej šikmo narážali.

Do nahých nôh jej udieral chladný vietor. Rifľová minisukňa jej chránila pokožku iba do polovice stehien.

Ostatné dievčatá sa po desiatej postupne roztratili a na konci ulice ostala iba Sally Summersová, jedna zo starších prostitútok.

Sneh obchodu nepomáhal.

Kelly vytiahla telefón. Jej mama zdvihla po treťom zvození.

„Ahoj, mami, je všetko v poriadku?“

„Hej. Lindy sa mi podarilo do desiatej dostať do posteľe. Opakovala, že ešte potrebuje jeden keksík.“

Kelly zohrialo pri srdci. Jej štvorročná dcéra bola obdivuhodne prefíkaná a s babkou to náležite využívala. Kelly by sa najradšej vrátila domov a schúlila k svojmu malému dievčatku, zovrela dlaňami jeho malé rúčky. Nič na svete jej nepripadalo také hrozné, keď držala Lindy v náručí.

Veľmi po tom túžila, no nemohla.

V kútiku duše dúfala, že jej dcéra ešte nespí a porozpráva sa s ňou. Kelly ju uistí, že sa čoskoro vráti domov. Stačilo by jej aspoň na chvíľku počuť jej hlas.

„Máte dnes v klube veľa ľudí, Kel?“ spýtala sa jej mama do ticha.

Kelly prekrížila prsty a privrela oči. Mama si myslela, že trikrát v týždni robí nočnú servírku v klube v Stourbridgei. Pravda by ju zlomila.

„Ešte ich zopár vpustili. Vybehla som von iba na jednu cigu.“

„Dobre, zlatko. Dávaj si cestou domov pozor, dobre? Sneženie hustne.“

„Áno, mami. Vďaka.“ Zložila.

Keby ostala na linke trochu dlhšie, mama by možno začula, ako jej sťahuje hrdlo. Po ikstý raz si v duchu vynadala za tvrdohlavosť. Keby pred osemnástimi mesiacmi potlačila vlastnú hrdosť, možno by dnes nebola v tejto situácii.

Nepredpokladala, že sa v sedemnástich ocitne tehotná bez partnera, a nech jej Boh odpustí, tesne pred interrupciou. V poslednej minúte si to však aj napriek maminmu želaniu rozmyslela. Odvtedy svoje rozhodnutie ani raz neolutovala.

Bola pevne rozhodnutá postarať sa o dcéru a slušne sa jej to darilo. Našla si prácu v kancelárii opatrovateľského ústavu aj trojizbový byt v Nethertone, ktorý jej a Lindy akurát stačil. Nájomné sa dalo utiahnuť, ak nakupovala šetrne a na konci dňa vyberala zľavnené produkty.

Po dva a pol roku o prácu prišla. Dlhy sa kopili a každá obálka, ktorá jej pristála v schránke, mala výstražnú červenú farbu. Nakoniec jej vyplí elektrinu. Vtedy prepadla skutočnému zúfalstvu.

Susedka Roxanne jej chcela pomôcť a navrhla, aby si požičala od Kaia Lorda. Záhadný chlapík zo Západnej Afriky jej ponúkol oveľa viac, než potrebovala, no trval na tom, aby si vzala peniaze pre malú.

Kelly krátko zvažovala, že poprosí o pomoc mamu, no tá jej ešte stále neodpustila skorý odchod z domu. Neverila, že sa Kelly dokáže postarať o dcéru sama. Žiadosť o peniaze by znamenala priznanie porážky.

Na sociálnom úrade jej s vypĺňaním žiadosti pomáhal chlapík s prísny výrazom a výrazným telesným zápa-
chom. Vysvetlil jej, že potrvá niekoľko týždňov, kým jej na účet príde prvých dvesto libier, a rovnaké sumy budú potom nasledovať dvakrát v mesiaci. Pôžičky pre naliehavé prípady neexistovali.

Meškala s nájomným, nemala elektrinu a v špajze takmer nijaké jedlo. Vzala si teda od Kaia tisíc libier a splatila účty. Po troch týždňoch sa Kai ozval. Chcel naspäť celú sumu aj s úrokmi. Dokopy takmer tritisíc. Trikrát toľko, čo si požičala.

Nebola schopná zaplatiť a Kai sa naštvál. Vykričal jej, že jeho spoločníci sa nepotešia, a hoci nechcel malej ublížiť, nemôže zaistiť jej bezpečnosť pred ľuďmi, ktorým dlh predá. Ponúkol Kelly riešenie. Nemala na výber.

Prvý zákazník bol najhorší. Zúfalstvo a bezvýchodiskovosť situácie ju však donútili zvládnuť to.

Po niekoľkých ďalších objavila spôsob, ako sa pri akte duševne odpojiť a presunúť myslou niekam inam.

Všetko bolo zbytočné, pretože nakoniec sa aj tak musela nasťahovať naspäť k mame. Pred splatením Kaiovho dlhu totiž stále nemala inú prácu.

Zakaždým keď nasadla do nejakého auta, bola o krok bližšie k slobode. Plán do budúcnosti už mala vymyslený. Ostane u mamy, kým si nájde slušné zamestnanie a našetrí peniaze. Odsťahuje sa, keď bude naozaj pripravená.

Do ulice odbočilo auto. Podľa rýchlosti bolo jasné, že tento zákazník hľadá zábavu.

Kelly vstúpila do priestoru a obzrela sa na obe strany. Vedela, že šofér ju zbadá skôr než Sally na konci.

Ostala pevne stáť aj navzdory ostrému vetru. Snehové vločky sa jej topili na nahej pokožke. Došuchtala sa k obrubníku a vyzývavo naklonila hlavu.

Auto pri nej zabrzdilo.

Usmiala sa a nasadla.

3. kapitola

„Ehm... to je bábätko, madam,“ oznámil Jack z bezpečia sklenej deliacej steny.

„Povedal vám už niekto, že vás je na vrátnici škoda?“ odsekla Kim. Bolo jej jasné, čo drží v ruke. Oveľa viac ju zaujímalo, čo s tým mieni Jack robiť.

„Jedno viem isto, madam. Keď ste pred desiatimi minútami odchádzali, nemali ste ho.“

Prižmúрила oči. „Veľmi vtipné, Jack. Pustite ma dnu, aby ste mohli...“

„Nemôžem ho tu mať, madam,“ skočil jej do reči.

„Jack, prestaňte ma štváť a vezmite si...“

„Vážne,“ pokrútil hlavou. „Dve policajné autá a jedna dodávka sú práve na ceste sem. Vracajú sa z bitky, čo sa vymkla z rúk pri rýchlom občerstvení.“

Hej, pomyslela si Kim. To ho zamestná aspoň na niekoľko hodín.

„Fajn, tak niekomu zavoláme.“

„Samozrejme, madam. Spojím sa s našimi firemnými jasľami na treťom poschodí.“

„Jack...“ zavrčala Kim varovným tónom.

Vrátnik veľavravne pokrčil plecami.

Rovnako si nebola istá, čo by mala spraviť, no rúčka autosedačky sa jej čoraz hlbšie zarezávala do dlane.

„Vpustite ma,“ vyštekla. „A okamžite zavolajte sociálku.“

„Áno, madam.“ Jack zdvihol telefón.

Kim vykročila do kancelárie, z ktorej odišla ani nie pred pätnástimi minútami.

Zložila sedačku na Bryantov stôl a zapla radiátor. Miestnosť ešte, našťastie, nestihla úplne vychladnúť.

„A čo teraz?“ uvažovala nahlas s rukami v bok.

Malá tvárička sa mierne zašklabila a pokračovala v spánku.

Kim naklonila hlavu. „Prehľadám ťa, či na sebe nemáš nejaké stopy,“ šepla.

Odtiahla biely čipkovaný šál zložený na štyri vrstvy a strčila prsty pod nohy a ruky dieťatka. Telíčko bolo odeťé v žltom overale s kapucňou s ušami. V sedačke nebolo okrem bábätko nič. Kim opatrne otvorila sponu na bezpečnostnom páse a dotkla sa zipsu. Malé ústa sa pohli, akoby žuvali steak. Kim na chvíľu stuhla.

Nezobud' sa, modlila sa v duchu s rukou na zapínaní. V blízkosti ostrieľaného kriminálnika by sa cítila oveľa bezpečnejšie. Toľko stresu ako teraz neprežívala ani pri nedávnej rannej razii na drogových dílerov, naháňaní sexuálneho násilníka v tme či ozbrojenej lúpeži.

Očká ostali zavreté, pokračovala teda v prieskume. Pomaly potiahla zips. Pod žltým overalom sa ukázala ďalšia vrstva.

Bábätko sa odrazu pohlo a koplo nohami. Kim so zadržaným dychom cúvla.

Vzápätí sa strhla na zvonenie telefónu.

„Prosím, povedzte mi, že už prišli, Jack,“ zakňučala.

„Haha! To by sa vám páčilo,“ zachechtal sa vrátnik. „Pohotovostná sociálna služba práve rieši matku s piatimi maloletými deťmi, ktorej sa manžel po odlúčení vyhráza smrťou.“

„Ježiši,“ vzdychla Kim. Vianoce sa už asi skončili. „Ako dlho to potrvá?“

„Netuším. Nič nesľúbili. Dieťa v bezpečí teplej policajnej stanice nie je ich priorita.“

„No tak, Jack. Niečo sa predsa...“

„Musím ísť,“ vyhlásil. V pozadí sa ozval zo slúchadla krik.

„Vďaka za nič,“ precedila Kim cez zuby a zúrivo tresla telefónom.

„Výborne,“ zhodnotila, keď bábätko otvorilo naraz oči aj ústa.

Previnilo sa poobzerala, akoby chcela niekomu vysvetliť, že dieťaťu nijako neublížila. Okrem nej tam nikto nebol. A presne v tom spočíval problém.

Plač silnel a dráždil jej nervové zakončenia v uchu. Čo teraz, dopekla?

Vytiahla mobil a klikla na kontakty. Stačili dve zvonenia.

„Čo sa deje, šéfka?“ Asi ešte nikdy nebola taká šťastná pri počutí jeho hlasu.

„Bryant, potrebujem ťa na stanici. Okamžite.“

Pozrela sa na bábätko, ktoré na ňu vyčítavo vrieskalo.

„A ponáhľaj sa. Je to stav núdze.“

4. kapitola

Andrei reval pri každom pohybe dodávky. Všetky odbočky, klesania i stúpania posúvali bodavú bolesť z jeho nohy do celého tela ako nejaký mučivý ohňostroj.

V hlave mu znel vlastný krik ohlušujúco, no v skutočnosti zanikal v kuse látky, ktorá mu vysávala z úst všetku vlhkosť. Snažil sa zviazanými rukami chytiť kovovej podlahy, aby sa menej hýbal, no odstredivá sila ho pohadzovala ako handrovú bábku. Presviedčal sa, že je na ceste do nemocnice a putá i zapchaté ústa slúžia iba ako bezpečnostné opatrenie počas dopravy.

Šoféra nepoznal, no párkrát ho videl na farme. Odrazu si spomenul, že sa čierna dodávka zjavovala vždy po nepríjemnej nehode.

Vozidlo odrazu zastalo a stíchlo.

Andrei nastražil uši.

Bočné dvere sa otvorili a ktosi ho vytiahol von ako vrece zemiakov. Zvrieskol od agónie, až mu oči zaliali slzy.

Cestou z farmy sneženie zhustlo. Vločky už nepoletovali okolo hlavy, ale bolestivo narážali do pokožky. Na zemi sa medzitým vytvorila takmer trojcentimetrová vrstva.

„Prosím,“ vyjachtal.

Nebolo mu to však nič platné. Cítil, ako putuje k priekope vedľa kanála.